

че тя не изпълнява семейните си задължения. Небрежността спрямо децата е една от най-отрицателните характеристики, които може да има циганската/ ромската жена.

В циганската/ ромската общност най-важната градивна единица в социалната организация е *семейството с много деца*. Още в турския регистър от 1522-1523 г. прави впечатление споменаването на по-голям брой деца в циганските семейства спрямо другите етноси (Стојновски 1976: 39). Тази ценностна система устоява във времето и в пространството. Със самочувствие се споменава в устната история на семействата за високата раждаемост. Многого деца са гордост и престиж. Често се случва при родени само момичета, за авторитета на семейството жената да продължи ражда докато се появи мъжки наследник. „... Бойчо решава, че трябва да имаме и трето дете. С което не бях съгласна въобще... хич не бях съгласна. Доста аборти имах, като не го желяех, но мъжът си е мъж. Надви ми най-сетне. Добре, че се роди момче. Той е доволен, предоволен” (ж., р. 1950 г., турски цигани, Самоков) (цит. по Нунев 2008: 83).

Многолюдната фамилия

И днес циганите/ ромите са известни с многодетните си фамилии. „...децата връзват семейството...” (м., 61 г., кардараши, с. Александрово, Ямболско) (цит. по Конович, Ненов 2009: 45). „Децата са най-желаното нещо в едно семейство” (фичери) и често са шест-осем, достигат и до 10-12. „Тук хората по 16 деца чуваха (раждаха – б.а.), моят сват А. почина – 13-14 деца остави. Ей, по толкова деца чуваха. По селата